

[Pürschel.]

har været drøftet saa mange Gange, og fordi denne Behandling ikke er den, ved hvilken Lovforslagets Skæbne afgøres; det bliver jo den Behandling, der kommer efter, som bliver den afgørende for, hvilken Skikkelse denne Lov vil faa. Men naar det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen talte om det, han kaldte Psalmistens Ord: Hold Taare op at trille, vil jeg gerne sige, at disse Ord vistnok er skrevet af H. P. Holst i Anledning af Frederik den VI.s Begravelse. . . (Afbrydelse). Er det Ewald? Ja, rigtigt! Men det er i hvert Fald ikke „Psalmisten“, det er en profan Digter, der har skrevet det, og da jeg hørte det ærede Medlem „trille“ med disse Betragtninger, disse meget vidtrækkende politiske Betragtninger, tænkte jeg paa en Travesti, der en Gang har været fremført i Studenterforeningen af dette smukke Digt; dér lød det: Hold Daare op at trille.

Hartvig Frisch: Jeg vil gerne til det ærede Medlem Hr. Pürschel sige, at det ganske vist ikke er en „Psalmist“, der har skrevet disse Vers, men det var altsaa den Digter, der skrev: Kong Kristian stod o. s. v., saa det kunde jo være, at der i hvert Fald efter det ærede Medlem Hr. Pürschels Opfattelse ogsaa var nogen Kraft i de Ord, der blev citeret.

Naar jeg har taget Ordet ved denne anden Behandling, er det i Anledning af Ændringsforslaget vedrørende den offentlige Votering i Højesteret. Jeg har med Interesse hørt dels den Behandling, Spørgsmaalet har faaet i Udvalget, og dels nu ogsaa her i Salen, hvad der har været sagt af de Talere, der har været inde paa Spørgsmaalet, og der er en ganske særlig Omstændighed, en aktuel Omstændighed, vil jeg sige, herhjemme i Danmark, som gør, at jeg med saa stor Opmærksomhed lytter til, naar der er Tale om offentlig Votering i Højesteret.

Det ærede Medlem Hr. Elmquist, som var inde paa Sagen, udtalte bl. a. som et af Argumenterne for, at der ikke behøvedes nogen Ændring i dette Forhold, at vi har jo herhjemme en Højesteret, der kun har givet Anledning til ubetinget Tillid; og det Mindretal, som det ærede Medlem Hr. Elmquist repræsenterer, har jo ogsaa i Betænkningen, hvor det har været inde paa dette Spørgsmaal om offentlig Votering, givet en Motivering af sit Standpunkt, at hindre offentlig Voterings Indførelse, idet der udtales:

„Mindretallet anser det for at være af meget stor Betydning at værne om Højesteretsdommenes Karakter af en

Enhed og om Højesterets ubetingede Uafhængighed.“

Der er i Anledning af dette Spørgsmaal om Tillid til Højesteretsdommene og Spørgsmaalet her, om man skal ønske, at der voteres offentligt eller ej, efter min Mening megen Grund til at fremdrage et Spørgsmaal, som i hvert Fald i den senere Tid har sat en meget stor Del af Danmarks Befolkning i en vis Bevægelse. Det er Spørgsmaalet om Dommene over de Begivenheder, der fandt Sted i Nakskov i Dagene den 1. og 2. Maj.

Det ærede Medlem Hr. Elmquist fremdrog her i sin Tale nu dette om den ubetingede Tillid til Højesteret — for Resten, synes jeg, pudsigt nok samtidig med, at det ærede Medlem tidligere i sin Tale havde talt om, at Venstre var en ubetinget Tilhænger af Offentlighed. Det var lidt uforsigtigt, at det ærede Medlem dér brugte Ordet Offentlighed; skulde det være en ubetinget Tilslutning til Offentligheden, maatte det dog ogsaa gælde i Spørgsmaalet om Offentligheden i Højesterets Votering. Men lad gaa, at dette Ord Offentlighed var anvendt lidt uforsigtigt paa det Sted; det kom tydeligt frem, at naar det drejede sig om Højesterets Votering, ønskede det ærede Medlem Hr. Elmquist ikke, at Offentligheden fik at vide, hvad der havde været Aarsagen, som bevægede Rettens høje Medlemmer.

Nu staar vi overfor den Landsretsdom, som blev fældet den 6. August i Aar, og hvorved der blev idømt en Række Straffe til Forbedringshus for Begivenheder, hvorved i hvert Fald det i allerhøjeste Grad kan diskuteres, hvorledes de paagældendes egentlige Ansvar har været i Sagen. Det kan ikke diskuteres, at det, der fandt Sted i Nakskov om Aftenen og om Natten den 2. Maj, i allerhøjeste Grad var en Krænkelse af de rolige Samfundstilstande; men det, der kan diskuteres, er, hvorvidt da Politiets Optræden i Nakskov, specielt den 1. Maj, og i det det følgende, ogsaa samtidig kan siges at have været en saadan, at det fuldkommen frier Politiet for Skyld i den Sag. Og det maa ved Fordelingen af Ansvar og ved Spørgsmaalet om de Domme, der er fældet her, og de Straffe, som nu danske Arbejdere udstaar i denne Anledning, i høj Grad fremdrages, hvorvidt der kan være Tale om formildende Omstændigheder eller ikke.

Naar jeg nu ser efter i Landsrettens Dom og i de Paragraffer i Straffeloven, som den støtter sig til, finder jeg, at en af de væsentligste Paragraffer, som har kunnet medføre, at det har kunnet blive Forbedringshusstraf for disse Gadeoptøjer, er